

Četiri crne mravice

(Excerpt in Bosnian)

Translated by: Ismet Bekrić

Contact of the translator: ismetbekric@yahoo.com

JUTRA

»Imam problem,« rekla je prva crna mravica.

»Zaista?« zraknula je druga.

» Zar opet?« nasmjehnula se treća.

»Veliki?« izustila je četvrta.

»Još kako. Tako volim jutro. Za sve su najbolja: za šetnje, vježbanje, čitanje, slikanje, pisanje i za vrt, ukratko – za sve, ali sve to ne ide. Ne znam, kako da ih produžim.«

»Zaista problem.«

»Okruglo, pa na ćoške.«

»Možda za tebe imam rješenje«, namignula je četvrta. »Vidi, ko ima previše planova, neka ustaje prije zadnjih snova.«

KNJIGA

»Imam veoma pametnu knjigu,« rekla je prva crna mravica. »Takvu, koja mi govori, šta jeste i šta nije.«

»Nevjerovatno!« rekla je druga.

»Nije moguće!« rekla je treća.

»Onda bi takvu knjigu imali svi! Zar ti se ne čini?« rekla je četvrta i odmahнула rukom.

»Pa lahko je mogu imati,« odgovorila je prva. Ako s njom znaju. Jer takve knjige nisu tek tako. Samo namignu i puste te, da ti se prosvijetli ili ne. Ne radi se tu o čaroliji. Nego o iskustvu, koje se taložilo kroz više rodova. Zasad je razumijem dopola. A uvijek, kad je gledam, nešto mi se poveže. Stara pamet i danas izgleda svježije.

PAPIR

Četiri crne mravice sjedile su među resama.

»Ponekad mi se čini, da je u meni toliko riječi, da ću se razletjeti, » rekla je prva.

»I onda?« upitale su je ostale tri.

»Ništa. Uzmem papir, a riječi nigdje.«

ŠEŠIRI

Četiri crne mravice su zaključile:

»Dosta je posla, vrijeme je za izlet.«

»Pješice?« javila se prva.

»Lahko.«

»Kuda?«

»Za brijeg.«

»Onda će pješice biti poteško.«

Sjele su u auto i krenule.

Za brijegom je svijet čudesan, posebno ako si u pravom društvu. Jele su, pile, i šešire kupile.

»Zar nismo prekrasne!« radovale su se, »lahko bismo ih nosile svakog dana.«

»Ne ne, pa znaš, tamo kod nas je druga strana.«

»Tamo je sve tako stvarno.«

»Aha, baš tako.«

I dogovorile su se, da šeširi ostanu tajna.

A uvijek, kad mjesec zasije blistavo, usred noći se prikažu između drveća. Na glavama imaju šešire, love se i iz trave vire. Odjednom su sve zdrave i živahne, vesele što imaju noge lagahne, vesele zbog okolnog svijeta, zbog sebe i svakog cvijeta.

NOVI DAN

»Šta da uradim?« pitala je prva crna mravica.

»Sa čim?« upitale su je druge tri.

»Imam dobroga prijatelja, koji se prilično traži. Bježi od kuće. Napet je, i da bi mu bilo lakše, ima čudne razbibrige. Malo priča – a i ako nešto izusti, ne kaže ono što ga stiska.

»Priđi mu, sjedni kraj njega.«

»Pa sjednem, ako je moguće. A ako je odsutan, jer odluta kroz travu... Stazicu traži, pa ne nalazi pravu.«

»Tužno.«

»Baš nezgodno.«

»Neugodno. I ako je istovremeno i savitljiv i uspravan, možda za trunku nađe izlaz pravi. I onda, sav rasturen, ipak se malo uspravi. S vremena na vrijeme ne možemo bez oslonca. Neka ga prihvati. Neka se uzdigne, do konca.«

MASLAČAK

Bio je pun mjesec usred aprila kad su četiri crne mravice iskopavale maslačkovo korijenje.

»Ko zna da li je sve tako...« šapnula je prva.

»Šta?«

»Ah, to. Da je u ovoj noći u korijenju veća snaga...«

»Svakako, « pritajeno je rekla druga – i već su se iz nje prosule rime:

»Istina je, istina, da taj čaj

i mrtvu ušku probudi, znaj,

sva suha spusti se među sviju,

regrat joj raste iz ušiju.«

»Prestani! Ludiraš se sa starim saznanjima!« ustavile su je ostale. A ona je odmahнула i rekla:

»O ne, vjerujem u ljekovito korijenje iz dubine. A isto tako znam, da je ljekovit i prstohvat vedrine.«

KIŠA

Kišilo je, i četiri crne mravice su šutjele. Po travama su tekle kapljice, a one su samovale pod lapuhom i gledale u kišu.

»Ponekad se malo plašim,« rekla je prva.

»Čega?« začudile su se druge tri.

»Da vas možda ne izgubim...«

»Bože dragi! Šta ti ne pada na um. Samo kako bi nas lahko izgubila...«

»Ne znam. Samo tako... da nas ne bi nešto rastavilo. Zatim bi sav svijet bio tako odvratn i prazan. Sav hladan i pust.«

»Šta ti neće doći iz usta! Otkud te začarane misli?«

»Ah... ponekad su dani tako ružno kiseli. Ponekad sjedim i svega se plašim. Najednom još i toga, da vas ne izgubim. V srcu me stišće, i u glavi.«

»Znam, kako se to ustavi,« rekla je druga mravica i tu prvu snažno snažno zagrlila. Još su se i treća i četvrta stisnule uz nju.

»Vidiš,« rekle su, »ako se svjesno stisnemo, tijesno tijesno tijesno, tjeskoba zatim nestane. To je sve.«

PLES

Četiri crne mravice išle su kroz šumu.

»Da imam samo dvije noge,« rekla je zaneseno prva, »išla bih na plesni tečaj.«

»Zašto svejedno ne ideš?« upitale su druge tri.

»Ne znam... Jednom je neko rekao, da sam kao cjepanica. Da je zapleteno plesati sa mnom. I zaista je tih nesrećnih nogu previše.«

»To mi se ne sviđa,« rekla je ta najviše crna.

»Bez potrebe se povlačiš. Zaplešimo! Baš ovdje! I baš sada!«

Zažviždale su i zapjevale; kako je lak postao korak. Vrzmale su se oko drveća i lokvi, a usput je jedna za sve četiri rekla:

»Volim kad smo razdragane, kad veselje prosto plane. I drži nas usput i još mnoge dane.«

SPAVANJE

»Svu noć nisam spavala, sad me hvata. Kao da tonem u podzemlje,« jadikovala je prva crna mravica, poprilično utučena.

»Onda zatvolri oči,« rekle su druge tri. »Mi ćemo paziti nate.«

»Baš – a ko bi kuhao?«

»Mi.«

»I ko pomeo?«

»Mi.«

»Ko bi objesio oprano rublje?«

»Mi. Ne, već smo. Ne osjećaš, da miriše po svježini?«

»Onda zaista lahko legnem? Hvala. I još jednom hvala. Šta bih bez vas, sama... I da znate – kad bude trebalo, i ja ću pomagati vama.«

MANJE

»Danas ne osjećam pipalki«, rekla je prva crna mravica.

»Dobro, onda idi za nama.«

»Ni noge ne osjećam.«

»Onda ćemo sjesti i nešto pojesti.«

»Ne osjećam gladi. Nešto nije u redu. S teškoćom milim preko travki.«

»Neobična stvar. Možda bi morala malo prileć'. Tako, pogledaj, kao sad.«

»Da, da. A šta, kad kod nas niko ne počiva. Nismo navikle. Sve mravice žure, uglavnom rade.«

Tišina. Čamile su i nijemo buljile preda se. Zatim je polako pricurilo:

»Moguće je, da se zaista previše zalijećemo...«

»Mogoće je, da zaista žurimo bez potrebe...«

»Moguće je, da nam ne treba toliko stvari...«

»Možda se i mravice lahko opuste i rasterete...«

I u travu su se opružile sve četiri.

»Izgradimo svijet, koji nam je više po mjeri,« zaključile su. »Previše je tih šašavih potreba. Previše pritiska, samo naprijed. Samo neko očekivanje. Počnimo po novom: Manje. Manje, Manje.«

SVAKODNEVLJE

»Rado lovim zadnje sunčeve zrake,« rekla je prva crna mravica. »Rado ih gledam. Uz brin se stisnem i stremim u zlatne daljine. Svejedno mi je, ko prolazi mimo i šta misli. Tiho gledam, razmišljam i ponekad mi se nešto i prosvijetli...«

»Šta?« rekla je druga, a i ostale dvije radoznalo su uzdigle pogled.

»Recimo to, da je svakodnevlje moja put,« rekla je prva. »Da je u njemu ljepota dosta. Samo se ne smijem bosti sa zakeralima, koji stvaraju žuč. Stran, kažem sebi i stvaram omotač. Od sunčanih istoka i zapada. Svakoga dana ih moj pogled upija. Zato mi svakodnevlje tiho tihano zasija.